

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/28/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123329115
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6123329115.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Jána Auxta a JUDr. Anny Snopčokovej, v právnej veci žalobcu: Union poisťovňa, a.s., IČO: 31 322 051, so sídlom v Bratislave, Karadžičova č. 10, zastúpeného právnym zástupcom Accent Legal s.r.o., IČO: 47 251 476, so sídlom v Bratislave, Jakubovo námestie č. 9, v mene ktorého pred súdom koná A. A. B., C., advokátka a konateľka, proti žalovanému: D. A., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom vo E., D. F. G. XXXX/XX, zastúpenému JUDr. Ľubomírom Ivanom, advokátom so sídlom vo Zvolene, Námestie SNP č. 41, o zaplatenie 12.170,75 Eur s príslušenstvom a o vzájomnej žalobe o zaplatenie 2.248,40 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 16C/69/2023 – 168 zo dňa 05.12.2023, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 16C/69/2023 – 168 zo dňa 05.12.2023 potvrdzuje.

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške trov konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Zvolen (ďalej aj len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozhodol nasledovne:

„Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 12.170,75 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 5.369,- € od 07.10.2020 do zaplatenia, spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 6.801,75 € od 18.05.2023 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania o zaplatenie sumy 12.170,75 € s príslušenstvom v rozsahu 100 %, do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu o výške náhrady trov konania žalobcu.

Súd vzájomnú žalobu žalovaného zamietla.

Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania o vzájomnej žalobe v rozsahu 100 %, do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu o výške náhrady trov konania žalobcu o vzájomnej žalobe.“

1.1 V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že dňa 22.05.2023 doručil žalobca Okresnému súdu Banská Bystrica ako upomínaciemu súdu (ďalej aj „upomínací súd“) žalobu, ktorou sa voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 12.170,75 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 5.369,- € od 07.10.2020 do zaplatenia, spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 6.801,75 € od 18.05.2023 do zaplatenia z titulu nároku na náhradu poistného plnenia podľa § 12 ods. 1 písm. e) a g) zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu

spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 381/2001 Z. z.“). Žalobu žalobca odôvodnil tým, že jeho právny predchodca H. I. E., sídlo: J. K. L. X/X, XXXX I., A., č. registrácie (IČO): XX-XX-XXXXXX, konajúci na území Slovenskej republiky prostredníctvom H. M. N., pobočka poisťovne z iného členského štátu, IČO: XXXXXXXX, sídlo: A. XX, XXX XX I. (ďalej aj „právny predchodca žalobcu“) a žalovaný uzavreli zmluvu o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla zn. O. F. ev. č. E. XXX I. (ďalej aj „poistené motorové vozidlo“). Zmluvou o predaji časti podniku zo dňa 01.12.2022 uzavretou s jeho právnym predchodcom ako predávajúcim prešli na žalobcu aj všetky pohľadávky jeho právneho predchodcu vyplývajúce zo zmlúv v oblasti neživotného poistenia, a teda aj pohľadávka voči žalovanému v podobe regresného nároku uplatneného v prejednávanej spore. Dňa XX.XX.XXXX došlo na XXX kilometri cesty č. X/XX vo E. ku škodovej udalosti evidovanej žalobcom pod číslom XXXXXXXX, pri ktorej v príčinnej súvislosti s prevádzkou poisteného motorového vozidla žalovaného zn. O. F. ev. č. E. XXX I., bola poškodenému spôsobená ťažká ujma na zdraví. K vzniku škodovej udalosti došlo tak, že žalovaný, ktorý viedol poistené motorové vozidlo v smere do centra mesta E., nedal poškodenému prednosť na prechode pre chodcov, následkom čoho došlo ku kolízii poškodeného s poisteným motorovým vozidlom, pri ktorej poškodený utrpel viaceré zlomeniny a pomliaždenia s dobou liečenia 10-12 týždňov a práceneschopnosťou v trvaní 10-16 týždňov. Žalovaný bol za predmetný skutok právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 3T/142/2019 zo dňa 26.05.2021 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5To/92/2021 zo dňa 12.10.2021. Právny predchodca žalobcu ako poisťovateľ vyplatil v súvislosti s uvedenou škodovou udalosťou viacero poistných plnení v celkovej sume 12.170,75 €, konkrétne: (1) dňa 25.05.2020 sumu 5.369,- € v prospech poškodeného ako „náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia“ (správne náhradu za bolestné - poznámka súdu), (2) dňa 27.08.2021 sumu 5.794,59 € v prospech poškodeného ako „náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia“ (správne náhradu za bolestné - poznámka súdu) v sume 2.634,- € a náhradu ušlej mzdy v sume 3.160,59 €, (3) dňa 22.10.2021 sumu 1.007,16 € v prospech účtu Všeobecnej zdravotnej poisťovne ako náhradu nákladov za zdravotnú starostlivosť poskytnutú poškodenému.

1.2 Súd prvej inštancie v ďalšom obsahu konštatoval vykonané dokazovanie a závery z neho vyplývajúce. Na vec aplikoval ustanovenie § 12 ods. 1, § 10 ods. 1, 2, 3 zákona č. 381/2001 Z.z. a ustanovenie § 66 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z.z..

1.3 Súd v prejednávanej veci ustálil, že žalobca si podanou žalobou proti žalovanému uplatnil nárok na náhradu poistného plnenia podľa § 12 ods. 1 písm. e/ a g/ zákona č. 381/2001 Z.z., podľa ktorého poisťovateľ má proti poistníkovi nárok na náhradu poistného plnenia alebo jeho časti, ktoré za neho vyplatil z dôvodu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, ak: e/ porušil povinnosť ohlásiť dopravnú nehodu podľa osobitného predpisu, ktorá je poistnou udalosťou a g/ spôsobil škodu motorovým vozidlom a bez dôvodov hodných osobitného zreteľa porušil povinnosti podľa § 10 ods. 1 až 4 zákona č. 381/2001 Z.z.. Súd mal preukázané porušenie povinnosti žalovaného, ako poisteného, podľa § 10 ods. 1 písm. a/ a § 10 ods. 3 písm. b/ zákona č. 381/2001 Z.z., t.j. povinnosť do 15 dní písomne oznámiť žalobcovi vznik poistnej udalosti, podľa § 10 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z.z. povinnosť postupovať podľa pokynov žalobcu a predložiť v dohodnutej lehote doklady, ktoré si žalobca (poisťovateľ) vyžiada, podľa § 10 ods. 3 písm. b/ zákona č. 381/2001 Z. z. povinnosť bez zbytočného odkladu žalobcovi (poisťovateľovi) písomne oznámiť, že v súvislosti so škodovou udalosťou sa začalo trestné stíhanie a zabezpečiť, aby bol žalobca (poisťovateľ) informovaný o ich priebehu a výsledkoch), tiež porušenie povinností podľa § 66 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z. z. (bod 4.2 odôvodnenia). Pokiaľ žalovaný v spore tvrdil a preukazoval splnenie oznamovacej povinnosti, je zjavné, že zjavne nedodrжал zákonnú lehotu 15 dní od vzniku škodovej udalosti podľa § 10 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z., pretože ku škodovej (poistnej) udalosti došlo dňa XX.XX.XXXX a žalovaný ju právnemu predchodcovi žalobcu oznámil až listom zo dňa 13.12.2019, ktorý odovzdal na poštovú prepravu dňa 16.12.2019, pričom predložené oznámenie neobstojí ani z obsahového hľadiska, pretože neobsahuje dostatok údajov na začatie šetrenia poistnej udalosti. Súčasne žalovaný neoznámil ani začatie trestného stíhania uznesením vyšetrovateľa zo dňa 18.04.2019 v zmysle § 10 ods. 3 písm. b) zákona č. 381/2001 Z. z., pretože až dňa 05.10.2020 doručil žalovaný právnemu predchodcovi žalobcu list zo dňa 30.09.2020, ktorým oznámil, že dňa 12.10.2020 sa uskutoční hlavné pojednávanie v trestnej veci sp. zn. 3T/142/2019. Z vykonaného dokazovania a nesporných skutkových tvrdení strán vyplynulo že právny predchodca žalobcu ako poisťovateľ zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla s cieľom uspokojiť nárok poškodeného z titulu škody na zdraví v dôsledku dopravnej nehody zo dňa XX.XX.XXXX spôsobenej žalovaným vyplatil dňa 25.05.2020, dňa 27.08.2021 a dňa 22.10.2021 poistné plnenia spolu v sume 12.170,75 € z titulu bolestného, náhrady ušlej mzdy počas práceneschopnosti a náhrady nákladov zdravotnú starostlivosť v prospech poškodeného a Všeobecnej zdravotnej poisťovne. Nebolo

sporné, že sporná pohľadávka voči žalovanému prešla z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu na základe zmluvy o predaji časti podniku zo dňa 01.12.2022 v znení dodatku č. 1 zo dňa 12.12.2022. Na obranu žalovaného, prednesenú v konaní, súd prvej inštancie uviedol, že pokiaľ sa týka obrany žalovaného o nevedomosti o dopravnej nehode zo dňa XX.XX.XXXX, táto bola podľa názoru súdu prvej inštancie vyvrátená rozsudkom Okresného súdu Zvolen č. k. 3T/142/2019 – 184 zo dňa 26.05.2021 a jeho odôvodnením, kde sa trestný súd vysporiadal s obranou žalovaného produkovanou aj v trestnom konaní. Pokiaľ bol žalovaný uznaný za vinného zo spáchania trestného činu, ktorého sa podľa právoplatného výroku trestného rozsudku dopustil dňa XX.XX.XXXX, nemožno v prejednávanej spore uvažovať o nevedomosti žalovaného o tejto skutočnosti, a to aj vzhľadom na viazanosť súdu trestným rozsudkom v prejednávanej spore (§ 193 CSP). V tomto smere žalovaný neprodukoval ani žiadne konkrétne tvrdenia podporujúce uvedený záver. Nemožno súhlasiť ani s tvrdením žalovaného, že o dopravnej nehode sa mal dozvedieť až po vznesení obvinenia dňa 18.04.2019. Rovnako neobstojí ani obrana žalovaného, že dopravnú nehodu bezodkladne oznámil právnenému predchodcovi žalobcu, keď súd vychádzal z názoru, že o dopravnej nehode musel mať žalovaný vedomosť už dňa XX.XX.XXXX. Prvé oznámenie žalovaného o dopravnej nehode realizované listom zo dňa 13.12.2019, ktorý odovzdal na poštovú prepravu dňa 16.12.2019, ako doporučený list adresovaný právnenému predchodcovi žalobcu, ani list zo dňa 30.09.2020 doručený právnenému predchodcovi žalobcu dňa 05.10.2020, nepovažoval súd za včasné a riadne oznámenie škodovej udalosti a splnenie povinnosti podľa § 10 ods. 1 písm. a/, ods. 2, ods. 3 písm. b/ zákona č. 381/2001 Z.z.. Neobstojí ani poukaz žalovaného, že nenahlásenie dopravnej nehody nemalo žiadny vplyv na nároky poškodeného, ktorému bola poskytnutá okamžitá zdravotná starostlivosť, pretože nie je možné povinnosti žalovaného prenášať na iné osoby. Nesúhlas žalovaného s poistným plnením zo strany právneho predchodcu žalobcu je bez právneho významu, pretože zákon č. 381/2001 Z.z. ani so súhlasom, alebo nesúhlasom poisteného s poistným plnením nepočíta, naopak, zakotvuje samostatnú povinnosť poisťovateľa bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a podľa jeho výsledkov uspokojiť nárok poškodeného na náhradu škody alebo ho odmietnuť s vysvetlením dôvodov (§ 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z.). Na uvedené nemá vplyv ani prípadné prebiehajúce trestné konanie voči poistenému. Súd preto uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 12.170,75 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 5.369,- Eur od 07.10.2020 do zaplatenia, spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 6.801,75 od 18.05.2023 do zaplatenia.

1.4 Súd prvej inštancie ešte uviedol, že sa nestotožnil s argumentáciou žalovaného, produkovanou prvýkrát na pojednávaní dňa 05.12.2023 o spotrebiteľskom charaktere prejednávanej spory, pretože predmetom konania vo veci samej nie je nárok vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy, ani nárok súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou. Predmetom konania o zaplatenie sumy 12.170,75 Eur s príslušenstvom bol nárok žalobcu vyplývajúci zo zákona č. 381/2001 Z.z.. Súd taktiež dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky formulované súdnou praxou na prípadné zníženie regresného nároku žalobcu, pretože nezistil žiadne podmienky osobitného zreteľa na strane žalovaného, týkajúce sa posudzovanej škodovej udalosti, keď navyše v prípade pomerov žalovaného, ako jedného z kritérií na možné zníženie regresného nároku žalovaný neprodukoval žiadne skutkové tvrdenia ani dôkazné návrhy.

1.5 Žalovaný tiež v priebehu konania uplatnil svoj nárok o zaplatenie sumy 2.248,40 Eur voči žalobcovi vzájomnou žalobou. Z nesporných skutkových tvrdení strán vyplýva, že povinnosť zaplatiť Sociálnej poisťovni sumu 2.248,40 Eur bola žalovanému uložená trestným rozsudkom sp. zn. 3T/142/2019 zo dňa 26.05.2021 (regresný nárok z titulu vyplatených dávok nemocenského poistenia poškodenému). Žalovaný dňa 25.01.2022 zaplatil Sociálnej poisťovni sumu 2.248,40 Eur a následne vyzval žalobcu na náhradu tejto zaplatenej sumy. Súd konštatoval, že v danom prípade nemôže ísť o bezdôvodné obohatenie na strane žalobcu, ako poisťovne, na úkor žalovaného, pretože sumu 2.248,40 Eur plnil žalovaný na základe trestného rozsudku ako škodca v rámci zodpovednostného vzťahu (náhrada škody) medzi ním a poškodeným, t.j. nešlo o plnenie bez právneho dôvodu. Na základe § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. má poškodený možnosť uplatniť náhradu škody spôsobenej poisteným škodcom aj priamo proti poisťovateľovi (žalovanému). Súd prvej inštancie uzavrel, že účelom zákona č. 381/2001 Z.z. je náhrada škody poškodenému za (poisteného) škodcu. Po splnení zákonných podmienok má škodca právo, aby za neho poisťovňa nahradila škodu, ktorú spôsobil (§ 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z.z.). Zo zákona č. 381/2001 Z.z. vyplýva, že úmyslom zákonodarcu jednoznačne nebol stav, aby vzniknutú škodu v prípade existencie platného poistenia zodpovednosti hradil poškodenému škodca, t.j. poistený. Spôsob vysporiadania vzťahu medzi žalovaným (škodcom) a žalobcom (poistiteľom) vyplýva z právneho predpisu, t.j. konkrétne z ustanovenia § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z.z., podľa ktorého má poistený z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu. Pre záver o existencii regresného nároku poisteného

proti poisťovateľovi svedčí i súdna prax. Zo súdnej praxe súčasne vyplýva záver, že regresný nárok poisteného je limitovaný právom poisťovateľa odmietnuť plnenie v stanovených prípadoch. Žalobca sa proti vzájomnej žalobe žalovaného bránil tým, že má právo na odmietnutie poistného plnenia podľa § 5 ods. 2 písm. c/ zákona č. 381/2001 Z.z., pričom z týchto hľadísk posudzoval nárok žalovaného i prvoinštančný súd. I súdna prax dospela k záveru, že neposkytnutie súčinnosti škodcu môže byť dôvodom na čiastočné krátenie poistného plnenia. Vzhľadom na námietku žalovaného súd pre úplnosť dodal, že v zmysle § 15 ods. 5 v spojení s § 15 ods. 4 písm. b/ zákona č. 307/2016 Z.z. o upomínacom konaní, musí po postúpení sporu z upomínacieho súdu o vzájomnej žalobe žalovaného rozhodnúť. Súd tak zhrnul, že pokiaľ ide o nárok žalovaného uplatnený vzájomnou žalobou, vo všeobecnosti možno pripustiť existenciu regresného nároku žalovaného poisteného proti žalobcovi, ako poisťovateľovi, v prípade, že sám uhradí poškodenému uplatnenú škodu. Nejde pritom o bezdôvodné obohatenie na strane poisťovateľa, pretože poistený plní vlastný dlh z titulu zodpovednosti za škodu, resp. ako v prejednávanej veci povinnosť uloženú trestným rozsudkom. Žalovaný preukázal zaplatenie sumy 2.248,40 Eur Sociálnej poisťovni dňa 25.01.2022. Obranu žalobcu proti vzájomnej žalobe žalovaného vyhodnotil súd ako dôvodnú, pretože z dôvodu neposkytnutia potrebnej súčinnosti žalobcovi v trestnom konaní zo strany žalovaného prichádzalo do úvahy odmietnutie plnenia zo strany poisťovateľa v zmysle § 5 ods. 2 písm. c/ zákona č. 381/2001 Z.z.. Z uvedených dôvodov potom súd vzájomnú žalobu žalovaného ako nedôvodnú zamietol, keď z tohto dôvodu nebolo potrebné osobitne skúmať spornú otázku omeškania žalobcu so splnením peňažného dlhu vo vzťahu k uplatneným úrokom z omeškania. 1.6 O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu s poukazom na odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. f/, d/, h/ a b/ CSP. Rozsudok súdu prvej inštancie odvolaním napadol v celom rozsahu. Namietal, že súd prvej inštancie pochybil pri svojej rozhodovacej činnosti tak, že vo vzťahu ku konaniu o žalobe o zaplatenie ako i o vzájomnej žalobe žalovaného bez ďalšieho prevzal argumenty žalobcu a nevenoval sa skutkovým a právnym tvrdeniam, ktoré žalovaný počas celého konania produkoval, nesprávne posúdil právny rozmer veci a nevzal do úvahy okolnosti podstatné pre rozhodnutie vo veci a svoje rozhodnutie tak odôvodnil nedostatočným spôsobom. Rozsudok súdu prvej inštancie považoval žalovaný za arbitrárny, nedostatočne odôvodnený, pričom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, keď táto vada zakladá právo podať odvolanie i možnosť odvolacieho súdu zrušiť napadnuté rozhodnutie. Uviedol, že nesprávny procesný postup prípravného konania vedeného v trestnej veci Okresného súdu Zvolen sp. zn. 3T/142/2019, v rámci ktorého došlo k používaniu duplikátu zápisnice o vypočutí obvineného z inej trestnej veci a prekopírovaniu priznania inej osoby do obsahu jeho vlastnej zápisnice a táto skutočnosť nebola zistená pri jej podpise, žalovanému uškodil nielen v označenej trestnej veci, ale aj v prejednávanej civilnej veci, keď s ním operuje ako žalobca, tak i konajúci súd. Predmetné pochybenie, okrem iných, pritom doslova prehlušilo žalovaného konzistentné poukazovanie ako v tejto, tak i označenej trestnej veci na to, že si nebol a stále nie je vedomý toho, že by poškodenému v trestnom konaní spôsobil zranenia a následky, ktorých výplata poškodenému je teraz predmetom regresného nároku žalobcu voči jeho osobe. Kolízií pritom nenasvedčujú ani údajné škrabance na pravej prednej časti jeho motorového vozidla, ktoré napriek tomu majú byť podľa všetkých vyjadrení žalobcu súčasťou trestného spisu, sa v tomto nenachádzajú. Uvedené pritom veľmi úzko nadväzuje na oznamovaciu povinnosť žalovaného vo vzťahu k žalobcovi, keď odmietavý postoj žalovanému najprv k podozreniu a potom i obvineniu jeho osoby z prečinu, keď dokonca i samotný Krajský dopravný inšpektorát konštatoval nezákonnosť konania vedeného voči osobe žalovaného a zrušil tak napádané rozhodnutie, ktorým mu bolo odobraté vodičské oprávnenie z dôvodu porušenia akýchkoľvek zákonných povinností na jeho strane. Takéto konanie štátnych orgánov žalovaného len utvrdilo v tom, že sa žiadneho protiprávneho konania nedopustil, ktorá skutočnosť odôvodňovala to, že žalobcu následne nejaký čas ešte o predmetnej udalosti neinformoval. Taktiež sa žalovaný ohradil voči ďalšiemu tvrdeniu žalobcu, ktoré je v tomto konaní hojne nadužívané, pritom jeho výpovedná hodnota a ani objektivita nikdy neboli preukázané ohľadom jeho úteku z miesta činu a teda, že si bol veľmi dobre vedomý zrážky s poškodeným v trestnom konaní, no napriek tomu nezastal, nepostupoval v zmysle zákona ale pokračoval v jazde. Uvedené neodzrkadľuje realitu a nezakladá sa na pravde. V konaní žalobca tvrdil, že sa o vzniku škodovej udalosti a vedení trestného oznámenia pôvodný poisťovateľ dozvedel až dňa 19.02.2020, pričom neskôr tvrdil, že o uvedenej udalosti a o trestnom konaní sa dozvedel z oznámenia žalovaného zo dňa 30.09.2020 a sám sebe vlastne zakladá pochybnosti o tom, kedy reálne sa poisťovateľ o kolíznej situácii dozvedel. Žalobca sa však po oboznámení žalovaného k tomuto nevyjadril, nežiadal ho doplniť, nežiadal doložiť žiadne prílohy a jednoducho nekomunikoval.

Žalovaný mal za to, že jeho povinnosť je voči žalobcovi splnená riadne. Ak potom žalobca poukazuje na pasivitu žalovaného počas celého konania s odkazom na to, že o hlavnom pojednávaní bol informovaný v označenej trestnej veci iba 7 dní pred jeho konaním uvádza, že zákonom stanovená lehota na prípravu na pojednávanie, ktorá musí byť súdom odo dňa doručenia predvolania na pojednávanie zachovaná je 5 dní. Má tak za to, že žalobca bol o konaní hlavného pojednávania informovaný. Taktiež žalovaný uviedol, že jeho oznamovacia povinnosť, na ktorej nesplnení žalobca svoj nárok založil nie je v žiadnej príčinnej súvislosti k výške žalobcom poškodenému v trestnom konaní vyplateným náhradám, keď jej splnenie či nesplnenie na ich výšku nemalo vplyv. Ak teda súd usúdil, že nárok žalobcu bol dôvodný, tak je nutné zaoberať sa jeho výškou, nakoľko k tejto čiastočne prispel i samotný žalobca, keď v konaní vedenom na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 19C/28/2021 o náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia poškodeného v trestnom konaní vystupoval ako intervenient na strane žalovaného, pričom jeho záväzné pokyny viedli k neúspechu v predmetnom spore a dokonca k navýšeniu náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia poškodeného v trestnom konaní a taktiež k navýšeniu trov konania, a to na účet žalovaného. Ďalším dôvodom na aplikovanie moderačného práva súdu na minimálne zníženie regresného nároku žalobcu žalovaný považuje fakt, že pôvodný poisťovateľ bol mimoriadne proaktívny až nedočkavý vo vzťahu k vykonaniu plnení v prospech poškodeného v trestnom konaní, a to napriek preukázateľne ešte pred vykonaním označených plnení doručenému stanovisku, že sa žalovaný necíti byť zodpovedný zo spáchania žiadneho skutku. Poisťovateľ už pred právoplatným rozhodnutím v trestnom konaní vykonal plnenie v prospech poškodeného. Nerešpektoval tak prezumpciu nevinu a postupoval v priamom rozpore s postojom a záujmom žalovaného. Žalovaný tiež namietal, že konanie na súde prvej inštancie o jeho vzájomnej žalobe tiež nespĺňa kritériá zákonnosti správnosti procesného postupu a spravodlivosti rozhodnutia, keď tejto otázke bola zo strany súdu venovaná len minimálna pozornosť. Poisťovateľ žalovaného v tomto prípade poškodil najprv tým, že bez pokynu, bez právoplatného rozhodnutia, zisťovania a len na základe nejakou osobou produkovaných tvrdení plnil rôzne nároky a následne tým spôsobom, že v čase, keď sa od neho vykonanie plnenia v prospech Sociálnej poisťovne už reálne očakávalo a požadovalo, toto nevykonal a na opätovné výzvy na jeho vykonanie toto vykonať odmietol. Žalovaný zvýraznil, že ako zmluvná strana – fyzická osoba poisťovacej zmluvy na strane poistenca vystupuje ako spotrebiteľ a žalobcov nárok síce môže vyplývať zo zákona, ako na to poukazuje, ale k jeho vzniku došlo na základe uzatvorenia spotrebiteľskej poisťovnej zmluvy, konanie o ktorej sa riadi príslušnými predpismi na ochranu spotrebiteľa. Žalovaný má tak za to, že tieto neboli v prejednávanej veci uplatnené v jeho prospech. Taktiež žalovaný namietal, že konanie o jeho vzájomnej žalobe si nevyžiadalo žiadne také úkony, vykonanie dokazovania a postup súdu či žalobcu, že by si mohol za uvedenú nečinnosť uplatniť i vzťahujúci sa nárok na náhradu trov konania a tým nedôvodne trovy konania o pôvodnej veci navyšovať. Žalovaný preto napadol rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil na ďalšie konanie alebo, aby rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietne a vzájomnej žalobe v celom rozsahu vyhovie a žalobcovi uloží povinnosť nahradiť trovy konania.

3. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca prostredníctvom právneho zástupcu podaním zo dňa 16.02.2024. Rozsudok súdu prvej inštancie považoval za vecne správny a navrhol tento potvrdiť. Vo vyjadrení poukázal žalobca na judikatúru Ústavného súdu SR (rozhodnutia III.ÚS 209/2004, II.ÚS 4/94, II.ÚS 3/97) týkajúce sa práva na spravodlivý súdny proces. K námietkam žalovaného týkajúcim sa trestného konania žalobca uviedol, že žalovaný v trestnom konaní podal riadny opravný prostriedok. Odsudzujúci rozsudok bol v celom rozsahu potvrdený odvolacím súdom. V prípade, že by trestné konanie reálne vykazovalo znaky nezákonnosti, mal žalovaný možnosť podať proti potvrdzujúcemu rozsudku v trestnom konaní mimoriadny opravný prostriedok. Nakoľko tak žalovaný neučinil, nie je oprávnený namietat nezákonnosť trestného konania a je povinný odsudzujúci rozsudok rešpektovať. Žalobca uviedol, že mu nie je zrejmé z akého dôvodu žalovaný tvrdí, že žalobca v postavení intervenienta nepostupoval s náležitou opatrnosťou a procesnou obozretnosťou. Keďže žalovaný toto svoje tvrdenie bližšie nerozvádza, žalobca nemá možnosť sa k uvedenému bližšie skutkovo vyjadriť. Zároveň žalobca zvýraznil, že v predmetnej veci sa jedná o regresný nárok, pričom uvedený nie je nárokom na náhradu škody a konajúci súd preto nemá možnosť pristúpiť k uplatneniu moderačného práva. Uvedený záver podporujú rozsudky Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obdo 84/2018, ako i krajských súdov, napr. Krajského súdu v Banskej Bystrici a Krajského súdu v Trnave.

3.1 Pokiaľ žalovaný namietal, že žalobca bez pokynu žalovaného poskytol poškodenému poistné plnenie a tým údajne žalovaného poškodil, žalobca opätovne poukázal na povinnosti vyplývajúce mu zo zákona o PZP. V prípade vyplácania poistných plnení poisťovateľ nie je žiadnym spôsobom viazaný

vôľou či pokynmi poisťníka a už vôbec nie v prípade, kedy poisťník neposkytuje poisťovateľovi žiadnu súčinnosť. K odmietnutiu poisťného plnenia uplatneného vzájomnou žalobou sa žalobca opakovane vyjadril v písomných podaniach, ako aj na ústnom pojednávaní, pričom na týchto naďalej žalobca zotrúva. Pokiaľ sa týka výroku a následných odvolacích námietok žalovaného týkajúcich sa rozhodnutia o trovách konania, konajúci súd postupoval výlučne v intenciách Civilného sporového poriadku. Žalobca tak navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu potvrdil ako vecne správne.

4. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním zo dňa 01.04.2024, keď mal za to, že žalobca vo svojom vyjadrení v zásade nezaujal relevantné stanovisko k žiadnemu z odvolacích dôvodov uplatnených žalovaným. Opätovne žalovaný zvýraznil, že od výsledkov trestného konania sa v súčasnosti odvíja i výsledok tohto sporu, pričom, ak nebude žiadnym spôsobom reflektované na pochybenia trestného konania, tieto sa automaticky premietnu i do rozhodnutia v tejto veci, ktorá skutočnosť už teraz môže byť zvrátená jedine zásahom odvolacieho súdu. Námietky vznesené žalovaným v odvolaní, týkajúce sa nesprávneho postupu žalobcu poukazujú na vyplatenie náhrad poškodenému bez toho, aby na tieto od žalovaného dostal záväzný príkaz alebo bez toho, že by bolo vo veci právoplatne rozhodnuté – sám žalobca sa teda rozhodol plniť v prospech poškodeného, a to bez právneho titulu a dôvodu. Takýto postup nie je správny a už vôbec by nemal zaťažovať tretiu osobu - v danej veci žalovaného. Opätovne poukázal na to, že ak bol nárok žalobcu podľa súdu prvej inštancie dôvodný, tak rozhodne bolo nutné sa zaoberať aj jeho výškou a túto primerane korigovať, nakoľko k tejto čiastočne prispel i samotný žalobca, keď v konaní vedenom na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 19C/28/2021 o náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia poškodeného v trestnom konaní vystupoval ako intervenient na strane žalovaného, pričom jeho záväzné pokyny viedli k neúspechu v predmetnom spore a dokonca k navýšeniu náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. Žalovaný zotrval na svojom odvolacom návrhu.

5. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním zo dňa 12.04.2024. Uviedol, že žalovaný v odvolaní len reprodukuje argumentáciu použitú v predchádzajúcich písomných podaniach, s ktorou sa už konajúci súd vysporiadal. Zvýraznil, že odsudzujúci rozsudok bol potvrdený rozhodnutím odvolacieho súdu a je právoplatný a žalovaný je povinný tento rozsudok rešpektovať. Tvrdenia žalovaného o nezákonnosti trestného konania údajných nepreukázaných a bližšie nekonkretizovaných pochybeniach preto nemôže vnímať inak, ako účelové. Už v konaní pred súdom prvej inštancie žalobca opakovane uviedol, že pri poskytovaní poisťného plnenia poškodenému nie je viazaný akýmkoľvek pokynmi či požiadavkami poisťníka, o to viac, ak pri šetrení poistnej udalosti poisťník neposkytoval poisťovateľovi žiadnu súčinnosť. Zákon žiadnym spôsobom nepodmieňuje poskytnutie poisťného plnenia súhlasom či pokynom poisteného a takýto súhlas, resp. pokyn poisteného vôbec neupravuje. K moderácii regresného nároku sa žalobca vyjadril už v predchádzajúcom podaní, pričom na svojej argumentácii zotrval, v konaní o náhradu sťaženia spoločenského uplatnenia postupoval výlučne v súlade so zákonom. Nesúlady postupu žalobcu s nereálnymi očakávaniami žalovaného vo vzťahu k výsledku konaní o náhradu škody na zdraví spôsobenej trestným činom žalovaného nemá vplyv na správnosť postupu poisťovateľa. Žalobca preto opätovne navrhol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť ako vecne správny.

6. Vyjadrenie žalobcu bolo zaslané žalovanému na vedomie.

7. V dôsledku odvolania žalovaného, krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

8. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Na základe podaného odvolania žalovaného, tak v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie

a konania, ktoré mu predchádzalo odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci, dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP, rozhodnutie náležite odôvodnil, pričom odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. S prihliadnutím na rozsah odvolania žalovaného a odvolacie dôvody žalovaného uvedené v jeho odvolaní, pri viazanosti odvolacími dôvodmi podľa § 380 ods. 1 CSP odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolanie žalovaného dôvodné nie je. Odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie vysloveným v napadnutom rozhodnutí vo veci samej ako aj s jeho dôvodmi stotožňuje a na tieto poukazuje, pričom odvolací súd zároveň konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania, v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok; čo sa týka preskúmania veci samej odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby dospel k správnym skutkovým a právnym záverom a rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, právne posúdenie veci zo strany súdu prvej inštancie je správne.

11. Nad rámec vyššie uvedeného a s poukazom na jednotlivé odvolacie námietky žalovaného obsiahnuté v podanom odvolaní, odvolací súd uvádza nasledovné:

12. V podanom odvolaní žalovaný namieta a poukazuje na tvrdený nesprávny procesný postup prípravného konania vedeného v trestnej veci Okresného súdu Zvolen sp. zn. 3T/142/2019 a pochybenia v označenom trestnom konaní. Odvolací súd uvedenú odvolaciu námietku vyhodnotil ako nedôvodnú, nakoľko predmetnou sa namieta správnosť procesného postupu v rámci iného trestného konania vo veci, v ktorej už bolo právoplatne rozhodnuté o tom, či bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 193 Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého je súd viazaný rozhodnutím Ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, Ústavným zákonom alebo Medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím Ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitného predpisu a o tom kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku v spoločnosti.

13. Citované ustanovenie § 193 CSP tak taxatívnym spôsobom vymedzuje prípady, resp. otázky, ktoré súd nemôže riešiť ani ako otázky prejudiciálne a vyriešenie týchto otázok je v kompetencii príslušných orgánov a súdov a ich rozhodnutiami je súd viazaný. Súd v civilnom konaní je tak viazaný rozhodnutím príslušných orgánov, teda i trestného súdu o tom, že bol spáchaný trestný čin, kto ho spáchal, pričom viazanosť sa vzťahuje na výrok takéhoto rozhodnutia. Z výroku o vine je potom nutné vychádzať ako z celku a brať do úvahy jeho právnu a skutkovú časť s tým, že rieši naplnenie skutkovej podstaty trestného činu konkrétnym konaním páchatela.

14. V súdnej veci bolo vykonaným dokazovaním zistené a ustálené, že žalovaný bol uznaný za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. h/ Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť konaním vyplývajúcim zo skutkovej vety rozsudku č.k. 3T/142/2019 – 184, podľa ktorej „dňa XX.X.XXXX v čase o XX.XX h. vo E. na ceste X/XX v km XXX,X viedol ako vodič P. zn. O. F., ECV: E. v smere od m. č. E. - Q. do centra mesta E., pričom na prechode pre chodcov nedal prednosť chodcovi R. K., nar. XX.X.XXXX, bytom E., S. H. N. prechádzajúceho z ľavej strany vpravo z jeho pohľadu, následkom čoho došlo ku kolízii vozidla s chodcom, čím porušil dôležitú povinnosť uvedenú v § 4 ods. 1 písm. e, f) Zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a poškodenému R. K. spôsobil zlomeninu skeletu lebky bez vtlačenia úlomkov, otras mozgu, zlomeninu kĺbných výbežkov C6 a C7 vľavo, poranenie platničky pri zlomenine stavca C6, spondylolistézu, pomliaždenie s hematómom ľavého kolena, pomliaždenie a hematóm pravého predkolenia, pomliaždenie a hematóm ľavej ruky, pomliaždenie a hematóm predlaktia vpravo, pomliaždenie a hematóm pravej ruky - prsty, poranenie pravej ušnice s následnou perichondritídou s dobou liečenia 10-12 týždňov a PN v trvaní 10-16 týždňov“.

15. Predmetný rozsudok nadobudol účinky právoplatnosti dňa 12.10.2021 po tom, čo Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, odvolanie obžalovaného (žalovaného v súdnej civilnej veci) zamietol. Z uvedeného tak vyplýva, že námietku o nesprávnom postupe v ktorejkoľvek fáze trestného

konania, či už v priebehu prípravného konania, alebo v konaní pred súdom prvej alebo druhej inštancie, nie je oprávnený posúdiť civilný súd a uvedené námietky nesprávnosti postupu bol žalovaný, v pozícii obvineného, neskôr obžalovaného, oprávnený uplatniť cestou opravných prostriedkov a iných procesných inštitútov výlučne v konaní pred trestným súdom, resp. uplatnením opravného prostriedku, t. j. odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie. V prejednávanej veci toto svoje právo žalovaný, ako obžalovaný i využil, pričom úspešný nebol ani čiastočne, keď žiadnu z uplatnených odvolacích námietok odvolací trestný súd nevyhodnotil ako dôvodnú, čoho výsledkom bolo rozhodnutie odvolacieho súdu o zamietnutí odvolania obžalovaného. Je tak nutné brať na zreteľ existenciu právoplatného (trestného) rozsudku, ktorým bol žalovaný uznaný za vinného z konania, ktoré sa mu kládlo za vinu, pričom za uvedené bol obžalovanému i uložený trest a ochranné opatrenie a zároveň predmetným rozhodnutím trestného súdu bola žalovanému uložená i povinnosť nahradiť poškodenej Sociálnej poisťovni škodu vo výške 2.248,40 Eur a tiež bola žalovanému uložená povinnosť nahradiť poškodenej Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a.s. škodu vo výške 830,04 Eur.

16. Civilný súd preto žiadnym spôsobom nie je oprávnený posudzovať, vyhodnocovať či reflektovať na tvrdené pochybenia v trestnom konaní, ako sa domáha v podanom odvolaní žalovaný; uvedené je výlučne možnosťou vhodne a účinnej procesnej obrany obvineného, či obžalovaného v trestnom konaní. Pokiaľ s touto žalovaný, ako obžalovaný, ktorý podal v trestnej veci odvolanie, úspešný nebol, tvrdenia o nesprávne zistenom skutkovom stave v trestnom konaní alebo o nesprávnom procesnom postupe v ktorejkoľvek fáze trestného konania sú právne irelevantnou odvolacou námietkou v konaní civilnom. Uvedená odvolacia argumentácia žalovaného o nesprávnosti procesného postupu v trestnom konaní tak s odkazom na ustanovenie § 193 Civilného sporového poriadku nemohla byť vyhodnotená ako dôvodná.

17. V podanom odvolaní žalovaný tiež namietal, že „žalobca si sám protirečí, keď rôzne označuje moment, od ktorého sa dozvedel o vzniku škodovej udalosti a vedeného trestného oznámenia“, pričom tento rôzne označuje podľa tvrdení žalovaného dňom 19.02.2020 alebo uvedený moment spája s oznámením žalovaného o vzniku škodovej udalosti dňa 30.09.2020. Takýmto konaním podľa názoru žalovaného sám žalobca zakladá pochybnosti o tom, kedy sa reálne poisťovateľ dozvedel o kolíznej situácii. Uvedenú odvolaciu námietku odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú, keďže nie je zásadný presný termín oznámenia, resp. vedomosti žalobcu, ako poisťovateľa o škodovej udalosti, ale uvedená otázka je významná predovšetkým z toho hľadiska, či žalovaný ako poistník, ktorý spôsobil škodovú udalosť si splnil povinnosť jemu vyplývajúcu zo zákona a či postupoval v intenciách ustanovenia § 10 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z., ktorý priamo poistenému ukladá povinnosť písomne oznámiť poisťovateľovi vznik škodovej udalosti do 15 dní po jej vzniku, ak vznikla na území Slovenskej republiky alebo b) do 30 dní po jej vzniku, ak vznikla mimo územia Slovenskej republiky. V prípade, že si takto zákonom vymedzenú povinnosť nespĺní, uvedené porušenie zákonnej povinnosti umožňuje v zmysle § 12 ods. 1 písm. g) zák. č. 381/2001 Z.z. poisťovateľovi uplatniť proti poistníkovi nárok na náhradu poistného plnenia alebo jeho časti, ktoré za neho vyplatil. V prejednávanej veci škodová udalosť, t.j. dopravná nehoda, ktorá bola dôvodom vzniku škody, ktorej náhrady sa žalobca od žalovaného v konaní domáha, sa stala dňa XX.XX.XXXX. Je preto nutné zodpovedať otázku, či žalovaný oznámil vznik škodovej udalosti poisťovateľovi, t.j. právnenému predchodcovi žalobcu v zákonom určenej 15 dňovej lehote, t.j. do XX.XX.XXXX alebo či povinnosť vyplývajúcu zo zákona porušil. Z dokazovania vykonaného vo veci bolo nesporné preukázané, že žalovaný vznik škodovej udalosti žalobcovi v 15 - dňovej lehote neoznámil, neučinil tak ani po vznesení obvinenia žalovanému, ako obvinenému, dňa 08.04.2019, ale konal tak až s odstupom deviatich kalendárnych mesiacov od vzniku škodovej udalosti. Žalovaný žalobcovi škodovú udalosť oznámil až listom zo dňa 13. 12. 2019, ktorý odovzdal na poštovú prepravu dňa 16. 12. 2019. Z uvedených skutočností nepochybne vyplýva záver, že žalovaný nespĺnil povinnosť uloženú všetkým poisteným osobám § 10 ods. 1 písm. a) zákona č. 381/2001 Z.z..

18. Zároveň žalovaný svojou pasivitou porušil i povinnosť v zmysle § 10 ods. 3 písm. b) zákl. č. 381/2001 Z.z. , keď žalobcovi bez zbytočného odkladu písomne neoznámil, že v súvislosti so škodovou udalosťou sa začalo trestné stíhanie (a zabezpečiť, aby bol poisťovateľ informovaný o jeho priebehu). Žalovanému bolo v súvislosti s dopravnou nehodou vznesené obvinenie uznesením vyšetrovateľa zo dňa 18. 04. 2019. I napriek zákonnej povinnosti uvedené oznámiť bez zbytočného odkladu, žalovaný žalobcu ako poisťovateľa kontaktoval prvýkrát listom zo dňa 13. 12. 2019, ktorý odovzdal na poštovú prepravu dňa 16. 12. 2019, t.j. po ôsmich mesiacoch od vznesenia obvinenia. V uvedenom žalovaný žalobcovi oznámil, že „rozhodnutie súdu a ostatné doklady predloží až po ukončení vyšetrovania“. Z uvedeného oznámenia a samotného konania žalovaného nie je možné konštatovať ani to, že by bol

žalovaný súčinný jednak pri objasňovaní a šetrení škodovej (poistnej) udalosti a jednak pri informovaní poisťovateľa o stave a priebehu trestného stíhania, ktoré bolo proti žalovanému v súvislosti s dopravnou nehodou vedené. Uvedené násobné porušenie povinností žalovaného podľa § 10 ods. 1 a 3 zák. č. 381/2001 Z.z., na ktoré podrobne poukázal už súd prvej inštancie, zakladá žalobcovi, ako poisťovateľovi, nárok na náhradu vyplateného plnenia priamo poškodenému podľa § 12 ods. 1 písm. g) zák. č. 381/2001 Z.z..

19. Uvedený nárok podľa § 12 zákona č. 381/2001 Z.z. je charakteristický skutočnosťou, že predpokladá taxatívne vymedzený okruh situácií, kedy žalobca môže ako poisťovateľ tento nárok uplatniť. Určený okruh situácií nemožno rozširovať na základe zmluvy, avšak toto ustanovenie možno považovať za ustanovenie garantujúce právo poisťovateľovi, ak sú splnené zákonné predpoklady. Nárok poisťovateľa podľa § 12 zákona č. 381/2001 Z.z. je limitovaný výlučne výškou vyplateného poistného plnenia a samotnou hypotézou právnej normy podľa § 12 zákona č. 381/2001 Z.z.. Pre naplnenie nároku žalobcu, t.j. poisťovateľa, je potrebné preukázať naplnenie hypotézy právnej normy uvedenej v § 12 zákona č. 381/2001 Z.z. a preukázať vyplatenie peňažných prostriedkov. Uvedené v prejednávanej veci splnené bolo. Ustanovenie § 12 zákona č. 381/2001 Z.z. plní i preventívnu funkciu a má na poistených pôsobiť, aby dodržiavali povinnosti, ktoré im vyplývajú z iných právnych predpisov, ako i z citovaného zákona. Vzhľadom na preventívnu funkciu uvedeného ustanovenia, splnenie povinnosti sa zo strany poisťovateľa nemá osobitne vyžadovať a povinnosť ohlásiť škodovú udalosť poisťovateľovi má zo zákona každý. Odvolací súd už len doplňujúco dodáva, že neoznámenie škodovej udalosti bolo len jedným z viacerých porušení povinností vyplývajúcich žalovanému zo zákona ako poistníkov, tak ako už bolo uvedené vyššie. Odvolací súd sa však uvedenej otázke venoval v rozsahu viazanosti odvolacích dôvodov a námietok (§ 380 CSP).

20. Pokiaľ v podanom odvolaní žalovaný namieta, že sa súd mal zaoberať i dôvodmi na moderáciu uplatňovaného plnenia, resp. sám moderačné právo aplikovať, odvolací súd opätovne v tejto súvislosti poukazuje na charakter nároku uplatňovaného v konaní, ktorý nie je nárokom na náhradu škody, ale osobitným regresným nárokom vyplývajúcim priamo zo zákona, konkrétne z ustanovenia § 12 zákona č. 381/2001 Z.z., keď súd môže poisťovateľovi (žalobcovi), uplatnený nárok buď priznať alebo v prípade, že vzhľadom na dôvody hodné osobitného zreteľa, takýto nárok nepriznať, avšak uvedené poisťovateľom už vyplatené plnenie poškodenému, nie je možné moderovať. V tejto otázke je odvolací súd v zhode s rozhodovacou činnosťou iného senátu totožného odvolacieho súdu, v ktorom rozhodnutí sp. zn. 13Co/60/2020 odvolací súd konštatoval: „Regresný nárok poisťovne v zmysle § 12 ods. 1 písm. f) Zákona o PZP je osobitným nárokom poisťovne proti poistenému (odlišný od náhrady škody), ktorý vyplýva z poistného pomeru a vzhľadom na osobitnú povahu tohto nároku súd nie je oprávnený v konaní o náhradu poistného plnenia v zmysle § 12 ods. 1, 2 Zákona o PZP znížiť výšku požadovanej regresnej náhrady poistného plnenia alebo jeho časti, nakoľko v takomto prípade mu to Zákon o PZP a ani iný právny predpis neumožňuje. Súd nemôže použiť moderačné právo v zmysle § 450 Občianskeho zákonníka aplikujúc zásadu „primeranosti“ či iné kritériá, ktoré právna norma neobsahuje. Oprávneným na určenie výšky regresnej náhrady je jedine poisťovateľ, ktorý sa môže rozhodnúť, či si voči poistenému uplatní náhradu poistného plnenia v celom rozsahu, resp. len jeho časť, pričom je limitovaný jediným kritériom obsiahnutým v § 12 ods. 3 Zákona o PZP, a teda tým, že výška náhrady poistného plnenia, resp. jeho časti nesmie presiahnuť úhrn poistných plnení, ktoré poisťovateľ vyplatil z dôvodu poistnej udalosti“. I senát odvolacieho súdu konajúci o prejednávanej veci, poznajúc vlastnú rozhodovaciu činnosť, je v zhode s vyššie uvedeným vysloveným právnym záverom odvolacieho súdu a konštatuje, že nárok poisťovateľa na náhradu poistného plnenia nie je druhom nároku na náhradu škody, ale tento predstavuje osobitný, zo zákona vyplývajúci regresný nárok, pri ktorom je práve z dôvodu odlišenia nároku od nároku na náhradu škody moderačné právo vylúčené. Uvedené právne závery odvolacieho súdu sú v súlade i s judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý napr. v rozhodnutí sp. zn. 4Obdo/84/2018 zverejneným ako R 64/2020 vyslovil: „Súd rozhodujúci o nároku poisťovateľa v zmysle ustanovenia § 12 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov nemôže skúmať a pri rozhodovaní o nároku prihliadať na to, či výška sumy nároku uplatneného poisťovateľom voči poistníkovi resp. poistenému v zmysle uvedeného ustanovenia je v súlade so všeobecnou právnou zásadou proporcionality a neprieči sa zmyslu a účelu uvedeného zákona. Jediným oprávneným subjektom, ktorý môže určiť a prípadne znížiť výšku uplatňovaného nároku v zmysle ustanovenia § 12 citovaného zákona aj pod hornú hranicu takto uplatňovaného nároku, ktorou je úhrn poistných plnení je v zmysle uvedeného ustanovenia poisťovateľ.“

21. Pokiaľ tak súd prvej inštancie nepristúpil k moderácii, hoc z iných dôvodov, uvedené nespôsobuje nesprávnosť, resp. nezákonnosť rozhodnutia rozsudku súdu prvej inštancie, nakoľko súd prvej inštancie k moderácii správne nepristúpil, avšak s odlišným odôvodnením, než aké poskytol odvolací súd. Z uvedeného dôvodu odvolací súd odvoláciu námietku, týkajúcu sa nevykonanej moderácie priznaného plnenia, vyhodnotil ako nedôvodnú.

22. V podanom odvolaní žalovaný tiež namietal i nedostatočné odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, pričom namietal, že uvedeným boli porušené jeho práva na spravodlivý súdny proces.

23. Uvedenej námietke odvolací súd neprisvedčuje a po oboznámení sa s obsahom odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie konštatuje, že rozsudok a jeho odôvodnenie spĺňa požiadavky v zmysle § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Súd prvej inštancie v súlade s ustanovením § 220 zrozumiteľne uviedol, čo predstavovalo predmet konania, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, zrozumiteľne uviedol, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd prvej inštancie zrozumiteľne odlišil, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré za sporné, uviedol, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty oboch sporových strán, uviedol, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil. Z rozsudku súdu prvej inštancie je tiež zrejmé, ako vec súd prvej inštancie právne posúdil, z odôvodnenia vyplývajú zreteľne i právne úvahy súdu, na základe ktorých dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu, pričom odôvodnenie rozhodnutia obsahuje i teoretický exkurs a tiež odkaz na komentár k aplikovanej právnej norme. Konajúci súd tak v odôvodnení rozhodnutia podal výklad opodstatnenosti a zákonnosti výroku rozhodnutia a vysporiadal sa so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, pričom jeho myšlienkový postup je v odôvodnení rozsudku dostatočne vysvetlený s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté závery. Súd prvej inštancie naplnil účel odôvodnenia rozhodnutia, a to vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia v prejednávanej veci je tiež dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní. Z odôvodnenia rozsudku v súdnej veci vyplýva, ako súd prvej inštancie ustálil skutkový stav, ako ho právne posúdil a rozhodnutie súdu prvej inštancie, včítane jeho odôvodnenia, spĺňa požiadavky zákona z hľadiska jeho preskúmateľnosti v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Odvoláciu námietku žalovaného, o nedostatku odôvodnenia, odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

24. V podanom odvolaní žalovaný taktiež namieta i tú skutočnosť, že „konanie na súde prvého stupňa o mojej vzájomnej žalobe taktiež nespĺňa kritériá zákonnosti, správnosti procesného postupu a spravodlivosti rozhodnutia, keď k tejto otázke bola zo strany súdu venovaná len minimálna pozornosť, a to i napriek doteraz nezodpovedanej otázke vedúcej ma i k jej podaniu – z akého dôvodu poisťovateľ v troch prípadoch nárokoch poškodeného v trestnom konaní ochotne a proaktívne plnil“.

25. K uvedenému odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie venoval vzájomnej žalobe žalovaného, prednesenej v konaní, náležitú pozornosť, keď rozhodnutie o zamietnutí vzájomnej žaloby osobitne, zrozumiteľne a detailne odôvodnil v ods. 6.7.4 odôvodnenia rozhodnutia. Žalovaný v konaní preukázal zaplatenie sumy 2.248,40 Eur Sociálnej poisťovni dňa 25.01.2022, ktorého spätného plnenia sa domáhal od žalobcu. Žalobca sa v konaní bránil odkazom na ustanovenie § 5 ods. 2 písm. c/ zákona č. 381/2001 Z.z., podľa ktorého poisťovateľ je oprávnený plnenie z časti alebo úplne odmietnuť, ak poistený neposkytne poisťovateľovi potrebnú súčinnosť v súdnom konaní. Z vykonaného dokazovania bolo nepochybne preukázané, že žalovaný poisťovateľovi v zákonom stanovenej lehote neoznámil ani vznik škodovej udalosti, uvedené žalobcovi neoznámil ani po vznesení obvinenia dňa 18.04.2019, pričom oznámenie o vedení trestného konania žalovaný učinil až v priebehu trestného konania 7 dní pred určeným termínom hlavného pojednávania a žalobcovi inak súčinný nebol. Vo veci tiež bolo zistené, že žalovaný žalobcovi pri šetrení a likvidovaní škodovej udalosti vedome uvádzal nepravdivé tvrdenia, odlišujúce sa od skutočností ustálených v trestnom konaní – keď napr. žalovaný uviedol, že na jeho vozidle neboli žiadne stopy po zrážke s poškodeným. Z pripojeného trestného spisu však vyplýva, že na základe takýchto stôp po zrážke s poškodeným na vozidle bol žalovaný stotožnený v deň dopravnej nehody ako vodič, ktorý dopravnú nehodu – zrážku s chodcom spôsobil. Možno tak uzavrieť, že žalovaný žalobcovi neposkytoval potrebnú súčinnosť, keď o vedení trestného konania ho informoval až s osem mesačným časovým odstupom, pri likvidovaní škodovej udalosti nebol žalobcovi nijak súčinný, o nariadenom hlavnom pojednávaní žalobcu upovedomil 7 dní pred jeho uskutočnením

a zároveň žalovaný žalobcovi poskytoval nepravdivé informácie. I odvolací súd mal dostatočne preukázaný a odôvodnený záver, že v súdnej veci bol naplnený predpoklad pre odmietnutie plnenia z dôvodu, že poistený neposkytol poisťovateľovi potrebnú súčinnosť v súdnom konaní. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namieta, že žalobca postupoval rôzne pri jednotlivých nárokoch samotného poškodeného, tu je potrebné zdôrazniť, že poisťovateľ pri poskytovaní poistných plnení poškodenému nie je viazaný pokynom, súhlasom resp. akokoľvek prejavenu vôľou poistníka, keď povinnosť poisťovateľa poskytnúť poškodenému poistné plnenie vychádza priamo zo zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení, pričom sa jedná o osobitný vzťah medzi poisťovňou a poškodeným, ako osobou oprávnenou na poistné plnenie, odlišný od vzťahu poistníka a poisťovne a plnenie nie je nijakým spôsobom viazané na súhlas poistníka. S poukazom na uvedené dôvody odvolací súd odvoláciu námietku žalovaného vyhodnotil ako nedôvodnú, nespôsobilú privodiť iné rozhodnutie o veci.

26. Záverom odvolania žalovaný uviedol: „Táto skutočnosť je podopretá predovšetkým tým, že ako zmluvná strana (fyzická osoba) poisťovacej zmluvy na strane poistenca vystupujem ako spotrebiteľ a žalobcov nárok súde môže „vyplývať“ zo zákona“, ako na to poukazuje, ale k jeho vzniku došlo na základe uzatvorenia spotrebiteľskej poistenej (správne poistnej- pozn. odvolacieho súdu) zmluvy, konanie o ktorej sa riadi príslušnými predpismi na ochranu spotrebiteľa. Mám za to, že tieto neboli v prejednávanej veci uplatnené v môj prospech a bolo mi tak upreté právo na súdnu ochranu, na ktorú nepochybne mám ako žalovaný spotrebiteľ nárok“. S argumentáciou a názorom žalovaného o jeho postavení spotrebiteľa a spotrebiteľskom charaktere prejednávanej veci sa už vysporiadal súd prvej inštancie v ods. 6.6.6. odôvodnenie rozsudku, keď konštatoval, že predmetom konania vo veci samej nie je nárok vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy, ani nárok súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou, ale predmetom konania je regresný nárok vyplývajúci priamo z ust. § 12 zákona č. 381/2001. Z.z. V podanom odvolaní žalovaný na záver prijatý súdom prvej inštancie nereflektoval, neuviedol, z akého dôvodu tento považuje za nesprávny. V podanom odvolaní žalovaný „len“ opätovne prednáša svoj názor, argumentáciu, ktorú uplatnil na poslednom pojednávaní vo veci pred súdom prvej inštancie, na ktorú už poskytol odpoveď súd prvej inštancie. S uvedeným záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje, nakoľko predmetom konania nie je plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ale osobitný druh regresného nároku vyplývajúci zo zákona č. 381/2001 Z.z., v ktorom žalovaný nemá postavenie spotrebiteľa. Z dôvodu vecnej správnosti záveru súdu prvej inštancie, pri nedostatku odvolacej argumentácie k uvedenej odvolacej námietke, odvolací súd vyhodnotil odvolanie v tejto časti ako nedôvodné.

27. S poukazom na vyššie uvedené dôvody, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho meritórnych výrokoch, t.j. v prvom a treťom výroku rozsudku, potvrdil ako vecne správny.

28. Ako závislé výroky odvolací súd preskúmal i výroky o trovách konania, ktorými súd osobitne rozlíšil a posúdil trovy konania o žalobcom uplatnenej sume 12.170,75 Eur, v ktorom prípade konštatoval celkový úspech žalobcu, keďže žalobe bolo v tejto časti vyhovené v celom rozsahu, a preto uložil povinnosť náhrady trov konania v rozsahu 100 % žalovanému. Osobitným výrokom súd prvej inštancie rozhodol o vzájomnej žalobe žalovaného tak, že túto súd zamietol a osobitne vyhodnotil a konštatoval opätovne celkový procesný úspech žalobcu v konaní o vzájomnej žalobe žalovaného, a preto uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania o vzájomnej žalobe v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške trov konania. Postup súdu prvej inštancie odvolací súd vyhodnotil ako správny, keď súd rozlíšil dva rôzne predmety konania a osobitne vyhodnotil procesný úspech, resp. neúspech tej - ktorej sporovej strany a pre každý predmet konania ustálil čistý procesný úspech konkrétnej sporovej strany, v oboch prípadoch žalobcu. Z dôvodu vecnej správnosti odvolací súd potvrdil ako vecne správne i závislé výroky o trovách konania, keď súd prvej inštancie správne aplikoval ustanovenie § 255 ods. 1 CSP konštatujúc, celkový procesný úspech žalobcu v predmetnom konaní.

29. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní iniciovanom odvolaním žalovaného, tento nebol úspešný ani z časti, a preto celkový procesný úspech v odvolacom konaní prináleží žalobcovi. Tento sa k odvolaniu žalovaného, ako i k jeho následným vyjadreniam vyjadril, a to prostredníctvom právneho zástupcu, v dôsledku čoho mu v súvislosti s odvolacím konaním trovy preukázateľne vznikli. Odvolací súd preto uložil žalovanému povinnosť, ako procesne neúspešnej strane sporu v odvolacom konaní,

v celom rozsahu zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške trov konania.

30. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolať v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).